РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Готель «Маджестик»

Жодне приморське містечко на півдні Англії, як на мене, не зрівняється за привабливістю з Сент-Лу. Воно заслужено носить ім'я «королеви курортів» і сильно нагадує Рив'єру, позаяк, на мою думку, узбережжя Корнуоллу нітрохи не менш мальовниче, ніж південнофранцузьке.

Саме це я і сказав своєму другові, Еркюлю Пуаро.

— Ці слова ви прочитали вчора на меню вагона-ресторану, *mon ami*[1]. Ваше зауваження неоригінальне.

— Але хіба ви не згодні?

Замість відповіді той лише посміхнувся сам до себе. Тож я повторив запитання.

— Тисяча вибачень, Гастінґсе. Мої думки блукали деінде. Власне, саме тією місциною, про яку ви щойно згадали.

— Рив'єрою?

— Так. Мені пригадалася минула зима, яку я провів там, і події, що тоді сталися.

Я добре пам'ятав, про що він. У «Блакитному потязі» було скоєно вбивство, пов'язану з яким таємницю — заплутану й приголомшливу — мій друг-детектив

---

[1] Друже мій (*фр.*). — *Тут і далі прим. перекл.*

розгадав із характерною для нього безпомильною проникливістю.

— Як шкода, що мене не було тоді з вами, — зітхнув я із глибоким жалем.

— Ще б пак, — погодився Пуаро. — Ваш досвід став би для мене неоціненним.

Я скоса зиркнув на нього, оскільки, не перший день знаючи свого друга, засумнівався у щирості компліменту, але він здавався абсолютно серйозним. Хоча, зрештою, чом би й ні? Мені ж бо так давно знайомі його методи.

— Чого мені насамперед бракувало, то це вашої живої уяви, Гастінґсе, — замріяно вів далі бельгієць. — Часом треба трішки розвіятися. А мій лакей Жорж — чудова людина, з якою я інколи дозволяв собі обговорити нюанс-другий, — начисто її позбавлений.

Це зауваження здалося мені цілком недоречним.

— Скажіть, Пуаро, — почав я, — ви ніколи не відчуваєте спокуси повернутися у професію? Це бездіяльне життя...

— Якнайкраще мене влаштовує, друже мій. Що може бути приємніше, ніж сидіти на сонечку? Зійти з п'єдесталу в зеніті слави — який жест може бути величнішим? Про мене говорять: «Це Еркюль Пуаро. Той самий, видатний, неперевершений! Рівних йому ніколи не було й довіку не буде!» *Eh bien*[1], я задоволений. І більшого не прошу. Скромний, знаєте...

---

[1] Ну й от (*фр.*).

Я б на його місці не вживав цього слова. Мені ж бо здавалося, що самозакоханість мого друга з роками анітрохи не зменшилася. А той відкинувся в кріслі, погладжуючи вуса, і ледь не муркотів від удоволеності собою.

Ми сиділи на одній із терас готелю «Маджестик», найбільшого в Сент-Лу. Він стоїть на мисі, що височіє над морем, в оточенні рясно урізноманітнених пальмами власних садів, які розкинулися під нами. Море було прекрасного густо-синього кольору, небо чисте, а сонце сяяло з тими запалом і добросовісністю, які й чекаєш від нього в серпні, але нечасто зустрінеш в Англії. Чувся приємний звук бадьорого гудіння бджіл — коротше кажучи, більшої ідилії й уявити несила.

Ми прибули лише напередодні ввечері, і стояв перший ранок із запланованого нами тижня відпочинку. Тож, якби лише такі погодні умови тривали й надалі, у нас і справді обіцяла видатися чудова відпустка.

Я підняв вранішню газету, яку був зронив, і знову заходився проглядати новини. Політична ситуація здавалася незадовільною, але й нецікавою, писали про негаразди в Китаї, багатослівно переповідали плітки про якусь начебто махінацію в Сіті, але загалом нічого сенсаційного.

— Дивна річ цей орнітоз, — зауважив я, перегортаючи шпальту.

— Украй дивна.

— Пишуть, у Лідсі ще два смертельні випадки.

— Це дуже сумно.

Я взявся до наступної сторінки.

— А про того льотчика, Сітона, що облітає навколо світу, і досі жодної звістки. Відчайдухи вони, ці пілоти. Його аероплан-амфібія, «Альбатрос», — це, напевно, видатний винахід. От шкода буде, якщо він розбився. Хоча поки що лишається надія. Може, він дотягнув до якогось із тихоокеанських атолів.

— Жителі Соломонових островів і досі практикують канібалізм, чи не так? — мило поцікавився Пуаро.

— Він, певно, чудовий хлопець. Читаючи про таких, мимохіть відчуваєш, що, зрештою, непогана це штука — бути англійцем.

— Хоч якась розрада після поразок на Вімблдоні, — прокоментував бельгієць.

— Ні... я зовсім не хотів сказати... — почав я.

Але мій друг граційним жестом відмахнувся від цих спроб перепросити.

— Що ж до мене, — заявив він, — то я не амфібія, як-от літальний апарат бідолашного капітана Сітона, а «всюдихід» — космополіт. Але англійцями, як вам відомо, завжди захоплювався. Взяти хоча б те, як ґрунтовно вони щодня продивляються пресу!

Мою увагу відволікли політичні новини.

— Схоже, міністр внутрішніх справ отримує на горіхи, — зауважив я зі смішком.

— Бідолаха. Йому нині несолодко. Гай-гай! І то аж так сильно, що він шукає допомоги навіть у найнесподіваніших місцях.

Я витріщився на нього.

А той із ледь помітною посмішечкою видобув із кишені свою ранкову кореспонденцію, акуратно скріплену гумовою стьожкою, і, витягши з пачки одного листа, кинув його мені.

— Певно, вчора це послання від нього розминулося з нами, — пояснив Пуаро.

Я прочитав його текст із відчуттям приємного хвилювання.

— Але ж Пуаро, — вигукнув я, — міністр неабияк вам лестить!

— Ви так вважаєте, мій друже?

— Бо згадує про ваш талант у найтепліших виразах.

— І має рацію, — відказав той, скромно відводячи погляд.

— А ще благає вас розслідувати для нього цю справу — мовляв, просить про особисту послугу?

— Саме так. Нема потреби все це мені переказувати. Ви ж розумієте, любий мій Гастінґсе, що я й сам ознайомився з листом.

— От біда! — вигукнув я. — Тут і кінець нашому відпочинку.

— Ні, ні, *calmez vous*[1], про це й мови немає.

— Але ж міністр пише, що справа нагальна.

— Можливо, він і має рацію, а все ж, може статися, й ні. Ці політики так легко впадають у паніку. Я на власні очі бачив, як у палаті представників у Парижі...

---

[1] Заспокойтеся (*фр.*).